

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๓

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00053

๕๓...

เสียงยามเคาะแผ่นเหล็กสิบสองครั้งบอกเวลาเที่ยงคืน ท่านพระครูจึงบอกอาจารย์ชิต ว่า

“สองยามแล้ว โยมควรจะพักผ่อนเสียที พรุ่งนี้อตมาจะให้ขึ้นกรรมฐาน แล้วก็ปรุ้ง ยารักษาโรคให้ เอาละ ประเดี้ยวอตมาจะไปเอาเครื่องนอนมาให้ นอนตรงหน้าอาสนะนี้ แหละ” ท่านลุกจากที่นั่งแล้วเดินเข้าไปในห้องนายขุนทอง ประเดี้ยวหนึ่งก็ออกมาพร้อม เครื่องนอนหนึ่งชุด อาจารย์ชิตรับของจากมือท่านแล้วจัดการปูเสื่อและกางมุ้ง เขากราบท่าน สามครั้ง ด้วยซาบซึ้งในพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

“เออาละ นอนได้แล้ว อตมาจะให้การบ้านตั้งแต่คืนนี้เลย”

“การบ้านอะไรครับ” บรูษว้ยหกสิบไม่เข้าใจ

“ก็ให้โยมเริ่มปฏิบัติกรรมฐานเสียตั้งแต่คืนนี้เลยนะซี วิธีปฏิบัติคือให้เอามือวางไว้ที่ ท้อง สังเกตอาการ พอง-ยุบ ขณะที่หายใจเข้า-ออก เมื่อท้องพอง โยมก็ว่าในใจว่า “พอง- นอน” เมื่อยุบก็ว่า “ยุบ-นอน” ทำอย่างนี้ไปจนกว่าจะหลับ ไม่ต้องไปสนใจความเจ็บปวดที่ ตรงคอ ให้เอาสติมาไว้ที่ท้องตลอดเวลา พยายามทำให้ได้ นี่แหละคือการบ้าน อตมาจะขึ้น ไปทำงานต่อละ”

“หลวงพ่อยังไม่จำวัดหรือครับ”

“ยังหอรอกโยม อตมาไม่เคยนอนต่ำกว่าตีสอง บางคืนก็ทำงานจนถึงตีสี่ซึ่งเป็นเวลา ปฏิบัติกรรมฐานพอดี ก็เลยไม่ต้องนอน เอาละ พักผ่อนเถอะ อตมาจะขึ้นข้างบนเสียที” ท่านปิดไฟห้องรับแขก แล้วพูดกับ “บรูษผู้มากับก้อนหิน” ด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ช่วยดูแล แยกของอาตมาด้วยนะ เขากำลังป่วยหนัก”

“ครับ กระผมจะดูแลอย่างดีที่สุด ขอขอบพระคุณเจ้าอย่าได้เป็นกังวลเลยขอรับ” บรูษ นั้นรับคำ เขานั่งประนมมือ หมอบอยู่ตรงประตูทางขึ้น

“เออะ ขอบใจ เป็นยังไงบ้าง ปฏิบัติกรรมฐานไปถึงไหนแล้ว ไม่เห็นมาให้สอบ
อารมณ์เลย”

“กระผมเกรงใจพระคุณเจ้านะขอรับ เห็นทำงานจนไม่มีเวลาพักผ่อน การปฏิบัติของ
กระผมก็ก้าวหน้าดีขอรับ หากบรรลุนิยาม ๑๖ เมื่อใด ก็จะต้องขอกราบลา”

“แล้วจวนหรือยังล่ะ”

“จวนแล้วขอรับ คิดว่าอีกไม่นานคงได้”

“แล้วไม่ห้วงคู่รักหรือ ไปแล้วไม่ห้วงคนที่มากับเสานั้นหรือ” ท่านหมายถึงเสาดก
น้ำมันที่พึ่งอยู่ใต้ต้นป๊อบ หลังกุฏิ

“เรานัดกันแล้วขอรับ กระผมจะไปรอเธอที่สวรรค์ชั้นดุสิต เธอบอกจะอยู่รับใช้หลวง
พ่อไปก่อน เธอช่วยกวาดบริเวณวัดทุกคืนเลยขอรับ”

“อาตมาทราบแล้ว ฝากขอบใจเขาด้วย ลานวัดสะอาดสะอาดขึ้นมากตั้งแต่เขามาอยู่
เอาเถอะ พวกเขาส่งบารมีเข้าไว้ จะได้ไม่ตกลงไปในภพภูมิต่ำ อย่าลืมดูแลแขกของอาตมา
ด้วย จะขึ้นไปทำงานละ” พูดจบ ท่านจึงขึ้นไปชั้นบน

อาจารย์ชิตไพร่พระสวดมนต์เสร็จแล้วจึงล้มตัวลงนอน เอามือวางบนท้องสังเกต
อาการเคลื่อนไหวของมันดั่งที่หลวงพ่อบอกท่านสอน นับตั้งแต่ถูกโรคร้ายรุมเร้า เขากลายเป็นคน
โกรธง่าย เจ้าโทสะ จุนเฉียว จนลูกเมียเข้าหน้าไม่ติด ห้าปีเต็มที่ต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ทรมาน
และสิ้นหวัง ชะรอยคงเป็นบุญเก่าที่นำให้มาพบพระภิกษุผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรม เช่นท่าน
พระครู

เป็นวันแรกที่เขารู้สึกสบายอกสบายใจ และมีความหวังว่าชีวิตจะปลอดภัยจาก
โรคมะเร็งร้าย ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น บรูซวัยหกสิบรู้สึกว่ามีคนเอาสำลีชุบน้ำอุ่นมาเช็ด
แผลที่คอ ซึ่งมีน้ำเหลืองไหลเยิ้มอยู่ตลอดเวลา และส่งกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ เขาพยายามจะ
ลืมหัดขึ้นดูว่าเป็นผู้ใด หากก็รู้สึกว่าเป็นลูกตาหนักจนลืมไม่ขึ้น จะว่าเป็นพ่อหนุ่มกระเทยคน
นั้นก็คงเป็นไปได้ เพราะแกแสดงท่าทางรังเกียจ ขนาดหนีขึ้นไปนอนข้างบน คงเป็นหลวง
พ่อผู้มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาตนเอง แล้วเขาก็ผล็อยหลับไปอย่างมีความสุข เป็นความสุขที่ชีวิต
ไม่เคยได้สัมผัสในช่วงห้าปีที่ผ่านมา

เจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงนั่งเขียนหนังสืออยู่จนถึงตีสอง จากนั้นจึงลงมาล้างมือล้างเท้า
ที่ห้องน้ำใต้บันได เพื่อเตรียมจำวัด ขณะเอนกายลงอย่างมีสตินั้น บัดดลก็ให้รู้สึกปีติซาบซ่าน
ทั่วสรรพางค์จึงใช้ “เห็นหนอ” ตรวจสอบดู พระบัวเหียวนั่นเองที่เป็นต้นเหตุของความรู้สึก
เช่นนี้ ท่านพูดในใจว่า

“ขอบใจเธอมากบัวเหี่ยวที่อุตสาหะแม่เมตตามาให้ แต่คงจะไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก ใครเลยจะฝืนกฎแห่งกรรมไปได้ ฉันรู้ตัวดี วันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ น. ฉันจะต้องคอหักตายเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ ต้องตายอย่างแน่นอน ฉันตรวจสอบดูแล้ว”

ก่อนเข้าสู่ห้วงนิรารมณ ท่านหวนระลึกถึงพุทธวจนะที่ว่า “คนทำบาปเอง ตนก็เศร้าหมองเอง ตนไม่ทำบาป ตนก็บริสุทธิ์เอง ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้”

เมื่อท่านพระครูกลับจากบิณฑบาต นายสมชายจัดสำรับถวายท่าน แล้วนั่งคอยรับใช้ อยู่ห่าง ๆ อาจารย์ชิตยังคงนอนหลับอย่างมีความสุข และท่านเจ้าของกุฏิก็ไม่ต้องการจะรบกวนเขา ด้วยรู้ว่าบุรุษวัยหกสิบมิได้หลับสบายเช่นนี้มาห้าปีแล้ว เมื่อท่านฉันเสร็จ คนที่กำลังหลับอยู่ก็ตื่นพอดี เขารีบออกตัวว่า

“ผมตื่นสายขนาดนี้เขี้ยวหรือครีบ ต้องขอประทานโทษ เพราะหลับสบายดีเหลือเกิน” พุดพลางลุกขึ้นมาเก็บที่นอน รู้สึกกระปรี้กระเปร่าเหมือนไม่ใช่คนที่กำลังป่วยหนัก จากนั้นจึงนำแปรงและยาสีฟันออกมาจากกระเป๋าเสื้อผ้า ท่านพระครูชี้ไปที่ห้องน้ำใต้บันได พลาดกล่าวอนุญาตให้เขาเข้าไปใช้ได้

“หลวงพ่อก็ให้เขาใช้ทำไม ประเดี๋ยวก็เหม็นแยะ” นายสมชายดึง พอดีกับนายขุนทองทำ ความสะอาดกุฏิชั้นบนเสร็จ และลงมาข้างล่าง เมื่อรู้ว่าบุรุษนั้นเข้าใช้ห้องน้ำใต้บันได ก็ โวยวายลั่น

“หนูไม่ยอมไม่ยอม ทำไมหลวงลุงถึงทำแบบนี้”

“เบา ๆ หน่อยเจ้าขุนทอง ยังไงก็เห็นแก่หน้าขำมั่ง” ท่านพระครูปราม “มันห้องน้ำ ของข้า ข้าจะให้ใครใช้ มันก็เรื่องของข้า พวกเอ็งมาเดือดร้อนอะไรด้วย”

“ดีแล้ว ัจฉหลวงลุงทำความสะอาดก็แล้วกัน หนูไม่ทำอีกแล้ว” กระเทยหนุ่มว่า

“ผมก็คงไม่เหมือนกัน” นายสมชายสมทบ

“เอาละ ไม่เป็นไร พวกเอ็งไม่ทำ ข้าทำของข้าเองก็ได้ จะได้รู้ว่าคนอย่างพวกเอ็งนั้น เลี้ยงเสียข้าวสุก จิตใจไร้ความเมตตา เขาทุกข์เพราะโรคร้ายก็ทรมาณพอแล้ว ยังจะมาทุกข์ เพราะกิริยาท่าทางของพวกเอ็งอีก เสียแรงที่อยู่ใกล้ข้า แต่ไม่เอาเยี่ยงอย่างข้าเลยแม้แต่น้อย ลองเอาใจเขามาใส่ใจเราบ้างซิ ถ้าพวกเอ็งเป็นอย่างเขา จะรู้สึกยังไง” ท่านเจ้าของกุฏิ “เทศน์” เสียยี่ดยวจนชายหนุ่มทั้งสองได้คิด เขาก็มลงกราบขอขมา

“ผมผิดไปแล้วครับ หลวงพ่อกรุณายกโทษให้ผมด้วย” นายสมชายพูดก่อน

“หนูก็ผิดไปแล้วฮะหลวงลุง หนูกราบขอขมา” นายขุนทองพูดบ้าง

“พอดีอาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำ เขาได้ยินการสนทนานั้น หากไม่ถือสา เพราะเข้าใจความรู้สึกของคนทั้งสองดี แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็คงโกรธหน้าดำหน้าแดงไปเหมือนกัน

“ผมหลับสนิทเลยครับหลวงพ่อ รู้สึกตัวเหมือนกันตอนที่หลวงพ่มาเช็คแผลให้ ผมอยากจะกล่าวขอบคุณ แต่รู้สึกปากมันหนักจนพูดไม่ออก แถมลืมตากก็ไม่ขึ้นด้วยครับ”

“อ้อ ยังงั้นหรือ มีคนมาพยาบาลตอนหลับหรือ” ท่านพระครูถ้ามยิ้ม ๆ ด้วยรู้ว่า “ใคร” คือบุคคลคนนั้น

“ไม่ใช่หลวงพ่อหรือครับ” อาจารย์ชิตถามอย่างฉงน

“อาตมาไม่ได้ลงมาเอง แต่สังคนอื่นมาทำแทน เอาเถอะ ไม่ต้องซักถามอะไร” นายสมชายกับนายขุนทองมองตากัน แล้วหนุ่มกระเทยก็โพล่งขึ้นว่า

“สงสัยจะเป็นนายก้อนหินมั้ง หลวงลุง”

“นายก้อนหินไหนครับ” อาจารย์ชิตถาม ท่านพระครูขยับตาใส่หลานชาย เป็นเชิงห้ามไม่ให้พูด แต่ชายหนุ่มมองไม่เห็น จึงพูดต่อ

“ก็ที่ครูสองนิ้วเมียเอามาถวายหลวงลุงนั่นไงที่อยู่....” ยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกนายสมชายสะกิดอย่างแรงจึงต้องหยุด

“อย่าไปฟังเจ้าขุนทองเลยโยมธาดูมันไม่ค่อยดี เลยขอบพูดเพื่อเจ้าอยู่เรื่อย” หลานชายอ้าปากจะเถียง หากนายสมชายพูดตัดบทขึ้นว่า

“เราไปกินข้าวที่หอฉันกันเถอะ จะได้ให้อาจารย์กินที่นี่” แล้วเขาก็จัดสำรับที่ท่านพระครูฉันเสร็จแล้วนั้นให้อาจารย์ชิต ตัวเขากับนายขุนทองพร้อมใจกันเดินไปรับประทานอาหารที่หอฉันร่วมกับเด็กวัดคนอื่น ๆ

“ทานอาหารเสียก่อน ประเดี๋ยวจะให้ขึ้นกรรมฐาน ทานได้หรือเปล่า หรือว่าจะทานข้าวต้ม”

“ไม่ต้องหรอกครับหลวงพ่อ ผมเบื่อข้าวต้มจะแยะอยู่แล้ว วันนี้จะขอทานน้ำพริกผักต้มดู คงไม่มีปัญหาอะไรครับ” แล้วเขาจึงลงมือรับประทาน รู้สึกรสชาติถูกปากจนรับประทานได้หลายคำ ทั้งที่ยังเจ็บคอกอยู่ รับประทานเสร็จ ก็เตรียมเก็บสำรับจะนำไปล้าง

“เอาไว้นั้นแหละ ไม่ต้องทำ ประเดี๋ยวสองคนนั้นเขามาจัดการเอง” ท่านหมายถึงคนเป็นศิษย์วัดกับคนเป็นหลาน พอดีนายขุนทองเดินเข้ามา

“สมชายไปไหนเสียล่ะ” ท่านถาม

“ไปหาต้นไม้กับต้นไม้ยามมาให้หลวงลุง บอกให้หนูมาเก็บสำหรับ” เขายกสำหรับ ออกไปวางบนโต๊ะหลังห้องรับแขก ครอบด้วยผ้าสีทำจากดอกไม้ไฟ แล้วจึงเก็บถ้วยชามที่ใช้ แล้วออกไปล้างข้างตุ่มน้ำหลังกุฏิ ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างบุรุษนั้นออกมา แต่ถึงอย่างไร วันนี้ก็ยังดีกว่าวันวาน อาจเป็นเพราะจุมูกเขาเริ่มจะชินกับกลิ่นเน่านั้นก็เป็นได้

ครูใหญ่ นายสมชายก็ชอบพืชสมุนไพรสองชนิด เข้ามากุฏิ

“เอาไปที่โรงครัว สับให้ละเอียดแล้วผึ่งแดด จากนั้นก็นำไปคั่วให้เหลือง แล้วค่อยเอามาที่นี้ อย่าให้ปนกันนะ” ท่านเจ้าของกุฏิสั่งการ ชายหนุ่มจึงหยิบสองสิ่งนั้นไปยังโรงครัว เพื่อจัดการตามคำสั่ง

“ขุนทองช่วยไปตามพระบัวเหี่ยวมาช่วยนำโยมขึ้นกรรมฐาน แล้วจัดพานดอกไม้รูป เทียนมาด้วย” ท่านสั่งหลานชายที่เพิ่งเสร็จจากการล้างถ้วยชาม

“ให้หลวงพี่จัดพานมาด้วยหรืออะหลวงลุง รู้สึกว่าหลวงพี่จะไม่มีพานนะอะ” หลานชายท้วง

“เข้าใจเอ็งต่างหาก”

“ก็หลวงลุงสั่งไม่ชัดเจนดีแล้วนาหรือว่าโยมว่ายังไง” ท่านหันไปถามอาจารย์ชิต บุรุษวัยหกสิบเพียงแต่ยิ้มหากไม่ออกความเห็น เพราะเกรงนายขุนทองจะโกรธ ทางที่ดีควรนิ่งเข้าไปไว้

“เห็นไหมหลวงลุง ที่โยมเขานิ่งก็แปลว่าเขาเห็นด้วยกะหนูใช่ไหมอะ” เขาถามอย่างจะหาพวก ท่านพระครูจึงพูดตัดบทว่า

“เอาเถอะ อย่าย่ำมาต่อหน้าต่อหน้าอยู่เลย รีบไปตามพระบัวเหี่ยวได้แล้ว หลังจากนั้นก็ให้เอ็งไปเก็บดอกไม้มา พานและรูปเทียนมีอยู่ที่นี้แล้วไง ข้าสั่งชัดเจนหรือยังคราวนี้”

“ชัดเจนเป้งเลยอะ” หลานชายใช้ศัพท์ทันสมัย พลังหัวเราะคิก ๆ จากนั้นจึงลุกออกไปตามคำสั่ง

“ประเดี๋ยวโยมรับศีลแปดก็แล้วกันนะ ไหวหรือเปล่า อาตมาอยากจะให้ฝืนใจหน่อย ถ้าถือศีลแปดจะหายเร็วกว่าศีลห้า เพราะการประพฤติพรหมจรรย์ มันเอื้อต่อการปฏิบัติ”

“ไหวครับหลวงพ่อ ปกติผมก็ไม่ค่อยได้รับประทานเนื้ออยู่แล้ว จะได้เตรียมตัวไว้ตอนบวชเลย” อาจารย์ชิตรับคำแข็งขัน

พระบัวเหี่ยวรู้ว่า อย่างไรเสียก็ต้องถูกเรียกไปสอบแก้ตัวอีก ดังนั้น หลังจากฉันเข้าเสร็จ ทำหนังสือขออนุญาตหนึ่งชั่วโมง โดยไม่เดินจงกรม ถอนจิตออกจากสมาธิ แล้วก็แผ่เมตตาให้ตัวเองและอาจารย์ชิต พร้อมทั้งอธิษฐานขอให้ “สอบผ่าน” นายขุนทองมาถึงตอนท่านแผ่เมตตาเสร็จพอดี

“หลวงพี่อะ หลวงลุงให้มาตามไปนำโยมคอบเนาคนนั้นขึ้นกรรมฐานอะ” หม่อมวัยยีสืบเอ็ดรายงาน

“ขุนทอง อย่าไปเรียกเขาอย่างนั้นเลย เขาได้ยินเข้า มันจะไม่ดี เขาเป็นอาจารย์ไม่ใช่รีเรียกเขาว่าอาจารย์ดีกว่านะ” พระบัวเหี่ยวปราชญ์แล้วเสนอแนะ

“ตกลงอะ จริงของหลวงพี่ ให้อัฒนุมนกระโถนปากแตกเสียด้วย เมื่อเข้าก็ถูกหลวงลุงเทศน์เพราะเรื่องนี้ เตี่ยหลวงพี่ไปเลยนะอะ หนูจะไปเก็บดอกไม้ก่อน” เข้าไหว้หนึ่งครั้งแล้วเดินจากไป

พระบัวเหี่ยวกำหนด “ขวา-ซ้าย” ไปยังกุฏิพระอุปัชฌาย์ ครั้นถึงจึงกราบสามครั้งแล้วนั่งตรงที่ที่เคยนั่ง ชะรอยท่านคงจะปฏิบัติก้าวหน้าขึ้นมา จึงสามารถทนต่อกลิ่นนั้นได้ดีกว่าวันวาน รู้สึกว่าความเหม็นของมันจะลดลงกว่าครึ่ง

อาจารย์ชิตกราบผู้มาใหม่สามครั้งโดยไม่ต้องให้ท่านพระครูบอก ครูหนึ่งนายขุนทองก็ถือดอกไม้เข้ามา เป็นดอกไม้กับดอกดาวเรือง เขาจัดการนำมาใส่พานพร้อมรูปและเทียน จากนั้นพระบัวเหี่ยวจึงกล่าวนำอาจารย์ชิต ขอกรรมฐาน และท่านพระครูให้ศีล

“เอาละ ที่นี้ก็ลงมือปฏิบัติกันเลย บัวเหี่ยว เธอกลับที่พักได้แล้ว เป็นอันว่า เธอสอบผ่าน” ท่านเจ้าของกุฏิบอกภิกษุหนุ่ม

“หลวงพ่อกจะสอนโยมเองหรือครับ” พระบัวเหี่ยวถาม เพราะปกติท่านพระครูจะให้ท่านเป็นผู้สอน

“ถูกแล้ว รายนี้ต้องสอนเป็นพิเศษ เพราะเขาป่วย มีอะไรที่ต้องแนะนำ นอกเหนือไปจากสอนคนปกติ อ้อ แล้วก็ขอขอบใจนะที่แผ่เมตตามาให้เมื่อคืนนี้” ท่านไม่ได้พูดต่อดอกว่า การทำกรรมแทนกันนั้นเป็นเรื่องที่มีอาจทำได้เพราะ “คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้”

ที่ไม่พูดเพราะไม่ต้องการให้คนเป็นศิษย์เสียกำลังใจ พระบัวเหี่ยวจึงเดินกลับกุฏิด้วยจิตที่ผ่องแผ้ว ท่านมิได้กำหนด “ขวา-ซ้าย” เหมือนเมื่อตอนขามา หากเปลี่ยนมากำหนด “ดีใจหนอสอบผ่านแล้วหนอ” แทน

“เอาละ อาตมาจะสอนให้โยมเดินจงกรมและนั่งสมาธิ แต่ขอเกริ่นไว้ก่อนว่า โยมจะต้องอดทนมาก ๆ ยิ่งปฏิบัติ โยมก็จะยิ่งมีทุกขเวทนาเพิ่มขึ้น คือแผลที่คอมันจะปวดมากกว่าเดิมหลายเท่า โยมก็อย่าท้อถอยตั้งสติสู้กับมัน นี่ก็เสียว เราทำกรรมเอาไว้และกำลังชดใช้กรรม ยิ่งปวดมากเท่าไรก็ยิ่งดีมากกว่านั้น เพราะถ้าไม่ปวด แสดงว่าจะไม่หาย ขอให้โยมจำอันนี้เอาไว้ให้ดี พอจะทำได้หรือเปล่า”

“ครับ ผมจะพยายามให้ถึงที่สุด กำลังใจผมดีขึ้นเป็นกอง คิดว่าคงสู้กับมันได้” เขาหมายถึงโรคร้าย

“นั่นต้องอย่างนั้น อย่าลืมนะใจนี้สำคัญที่สุดเลยนะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ถ้ากำลังใจดี ก็ถือว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว พระพุทธองค์จึงได้ทรงสอนไว้ “ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ถ้าบุคคลมีจิตผ่องใส กล่าวอยู่ที่ตาม ทำอยู่ที่ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะสุจริตสามอย่างนั้น เหมือนเงา มีปกติไปตามจะนั้น” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ยกพุทธพจน์มาอ้างเพื่อเป็นกำลังใจแก่คนป่วยหนัก

บ่ายวันเดียวกันนั้น ที่กุฏิท่านพระครูสร้างผู้คน เพราะบรรดาผู้มีทุกข์ทั้งหลาย ไม่อาจทนกับกลิ่นเหม็นจากแผลที่ค้ออาจารย์ชิตได้ ท่านเจ้าของกุฏิตั้งใจจะทดสอบความอดทนของพวกเขา จึงไม่ยอมเปลี่ยนไป “รับแขก” ที่ศาลาการเปรียญ ตามที่มีผู้เสนอแนะมา นายสมชายกับนายขุนทองจึงไม่ต้องทำหน้าที่ค้อยบริการแขก ทั้งสองช่วยกันทำความสะอาดกุฏิ และขัดห้องน้ำ ทั้งยังตกลงกันว่า คี้นี้จะกลับมาอนยังที่ของตน ๆ”

“ในเมื่อหลวงพ่อก่อนท่านทนได้ เราก็ต้องทนได้ จริงใหม่ขุนทอง “ศิษย์วัดพูดเสียงเบา เพื่อไม่ให้คนเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองได้ยิน

“จริงอะ จริงร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แหม หนูชกอยากให้อาจารย์ชิตแกอยู่ที่นี่นาน ๆ แล้วอะ เราจะได้ไม่ต้องรับแขก แล้วหลวงลุงก็จะได้มีเวลาพักผ่อน” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดว่า ขณะใช้แปรงขัดพื้นห้องน้ำ

“พูดยังงั้นมันก็ไม่ดี อย่าลืมนะญาติโยมที่เขามาหาหลวงพ่อก็เพราะเขามีทุกข์นะ แล้วหลวงพ่อก่อนก็ช่วยแนะนำให้พวกเขาหายทุกข์ ซึ่งจะหายมากหายน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาปฏิบัติตามได้แค่ไหน หรือบางคนไม่นำไปปฏิบัติเลย ก็ต้องทุกข์กันต่อไป เอ็งไปพูดอย่างนั้นก็เหมือนกับขาดเมตตาธรรม” คนอาวโสกว่าอธิบาย

“จริงของพี่ ถ้าพวกเขาไม่มาหลวงลุงก็ไม่ได้สร้างบารมี จริงใหม่ การช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์เป็นการสร้างบารมีอย่างหนึ่ง ไซ้ใหม่”

“ถูกแล้ว แหมเดี๋ยวนี้เอ็งชักเก่งขึ้นนะ เก่งขึ้นกว่าแต่ก่อนจนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคน
ละคนเลย” นายสมชายชม

“คนเรานั้นก็ต้องมีการพัฒนากันบ้างแหละพี่ จะให้เง่าอยู่ตลอดเวลาได้ไง” นาย
ขุนทองว่า

“นั่นสิ แต่ข้าว่า เพราะเอ็งได้มาอยู่ใกล้หลวงพ่อด้วยแหละ เพราะข้าเองก็รู้สึกตัว
เหมือนกันว่า ถ้าไม่ได้มาอยู่รับใช้ใกล้ชิดหลวงพ่อ ปานนี้อาจกลายเป็นไอ้โจรห้ำร้อยไปแล้ว”

“ทำไมต้องห้ำร้อยด้วยล่ะพี่ สองร้อยสามร้อยไม่ได้หรือ” นายขุนทองเริ่มยวน นาย
สมชายกำลังอารมณ์ดี จึงตอบว่า

“ก็คงได้มั้ง แต่ข้าไม่เคยได้ยินใครเขาพูดว่า ไอ้โจรสองร้อย หรือไอ้โจรสามร้อย ได้ยิน
แต่ไอ้โจรห้ำร้อย”

เสียงร้องครวญครางให้ท่านพระครูช่วยตั้งมาจากด้านหน้าของกุฏิ

นายสมชายใช้ให้นายขุนทองออกไปดู ฝ่ายนั้นจึงละมือจากการขัดพื้นห้องน้ำ พอเปิด
ประตูออกมาก็ร้องกรี๊ด

“ว้าย ตาเถนหกคะเมนตีลังกา ตายแล้วตายแล้ว นางมณโฑนมโตข้างเดียว”

มีต่อ.....๕๘